

VI KEELAND

**băiatul
din
vecini**

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

Valentina

„Cumpără o pereche de chiloți tanga.”

M-am frecat la ochi și m-am aplecat să recitesc bilețelul lipit pe abajurul lămpii de lângă canapeaua pe care adormisem. M-am gândit că poate înțelesesem greșit.

Nu. Chiar scria: „Cumpără o pereche de chiloți tanga”. Numai că nu era scrisul meu. Zâmbind, am dezlipit pătrățelul de hârtie galbenă de pe abajurul cu ciucuri al lămpii tipice de fete. Abajurul s-a înclinat când am dezlipit bilețul. Din reflex, am întins mâna să îl îndrept, dar m-am oprit și mi-am tras-o înapoi. Un abajur înclinat sau un tablou strâmb îl scoteau din minți pe Ryan. Dar decizia de a-l lăsa așa cum era acum mi-a reînnoit sentimentul de bucurie în legătură cu divorțul meu.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, fostul meu soț urâse acest set de lămpi de când îl adusesem acasă. Ca o soție devotată ce eram, le ascunsesem în dormitorul pentru oaspeți. A doua zi după ce Ryan s-a mutat, le-am șters de praf și le-am mutat în sufragerie. De atunci mai cumpărasem și niște perne decorative cu franjuri pe care știam că le-ar fi urât.

M-am ridicat în picioare, iar durerea surdă de cap pe care o aveam a devenit din ce în ce mai persistentă.

Au. Mahmureală după vin. Am mers spre bucătărie după o ceașcă de cafea, de care aveam mare nevoie, și două comprimate de Paracetamol. Pe drum, am găsit un

alt bilețel lipicios – de data aceasta pe ușa de la intrare: „Fă-ți cont pe Match.com”¹

Am dezlipit pătrățelul galben și l-am mototolit, împreună cu cel referitor la chiloții tanga. Seara precedentă fusese o seară de film petrecută cu cea mai bună prietenă a mea, Eve. O dată pe lună, beam împreună o sticlă (sau două) de vin și ne uitam la filme. Făceam asta din ultimul an de liceu – și trecuseră mai mulți ani decât voiam eu să calculez dimineața, atât de devreme.

Toți cunoscuții mei știau că aveam o mică obsesie pentru bilețelele lipicioase. În cele mai multe zile, găseai pătrățele din acestea cu lucruri de făcut lipite pe ușa de la intrare, pe oglinda din baie, pe bordul mașinii mele... aproape oriunde. Dezlipirea individuală a bilețelelor, pe măsură ce îndeplineam fiecare sarcină, îmi dădea sentimentul că duc la îndeplinire diferite lucruri. Zilele acelea, erau bilețele peste tot – de patru ori mai multe decât aveam în mod obișnuit – le foloseam pentru a studia pentru examenul de certificare în predarea limbii italiene. Pretutindeni prin casă erau lipite bilețele cu expresii traduse.

Aparent, cea mai bună prietenă a mea intrase în acțiune înainte de a mă așeza, inconștientă cum eram, pe canapea cu o seară înainte. Pe frigider era lipit un bilețel pe care scria „Fă sex”. Cel puțin, citeam lista de lucruri de făcut în ordinea corectă – aveam nevoie de tanga și de Match.com pentru ca celibatara care eram acum să facă sex.

Abia câteva ore mai târziu am dat peste ultimul bilețel scris de Eve. Pe cel lipit pe oglinda din baie scria: „Brunch cu cea mai bună prietenă a mea. Duminică la prânz, Capital Grille pe Strada 72.”

¹ Match.com este o pagină de internet de întâlniri online care deserveste peste 50 de țări în douăsprezece limbi (n. tr.).

— Ar trebui să ieși cu Liam.

O dată la două săptămâni, duminica, Eve și cu mine mergeam la un restaurant diferit pentru a observa concurența. Ea deținea un bistro franțuzesc în Upper East Side și îi plăcea să deguste ce vedea în meniuri și să verifice prețurile noilor localuri – deși astăzi, părea să verifice mai multe lucruri decât de obicei.

— Liam? Te referi la chelnerul nostru?

— Da.

— Câți ani are, vreo 20?

Eve a dus la buze un pahar de Martini plin cu o băutură roz.

— Am vibratoare mai bătrâne decât el, a răspuns ea și a sorbit din pahar. Dar cel puțin a depășit vârsta necesară pentru consimțământul sexual. Și cred că aș putea renunța la vibratoare dacă l-aș lua acasă. Pun pariu că poate avea o erecție la comandă, a spus Eve pocnind din degete pentru a demonstra cum ar putea funcționa: Liam, *scoal-o* acum!

Am chicotit.

— Probabil că ar trebui să-l dai afară pe *Tom* dacă l-ai duce pe tinerelul acela acasă.

— Nu mă ispitii. Aseară, a adormit pe fotoliu la ora 20.00. Ce fel de prietenă își lasă cea mai bună prietenă să se mărite cu un boșorog?

— De parcă vreuna dintre noi te-ar fi putut opri, dacă am fi fost de părere că este o greșeală să te căsătorești cu *Tom*. Ceea ce nu a fost. În plus, cine naiba te-ar mai suporta? Eram toate recunoscătoare că nu aveai să mori fată bătrână.

— Apropo de fete bătrâne...

- Nici să nu te gândești să deschizi subiectul.
- Ai ieșit la întâlnire cu Mark?
- Mark și cu mine suntem doar prieteni.
- Și vrea să facă sex cu tine.
- De-abia s-a uscat cerneala de pe actele mele de

divorț.

- Au trecut 18 luni.

*Serios? Ianuarie, februarie, martie, aprilie...
Dumnezeule!*

Chiar au trecut. Ce repede trece timpul!

- 18 luni nu este mult timp.

- Erați deja despărțiți de *doi ani* înainte de asta.

Cât timp a trecut de când nu ai mai avut parte de o partidă bună de sex?

— Cum am trecut de la a vorbi despre tine la a vorbi despre viața mea sexuală? Sau despre absența ei? *Din nou.*

Eve începuse să facă presiuni să mă întâlnesc cu cineva încă de când Ryan își împacheta lucrurile și le încărcă în camionul de mutare. Avea intenții bune. Dar în ultima vreme, impulsul obișnuit pe care încerca să mi-l dea se transformase într-o adevărată presiune. Mi-a ignorat încercarea de a schimba subiectul.

- Cât timp? Doi ani și jumătate, Val?

— De fapt, am zis eu împingând pastele din farfurie cu furculița, dacă vorbim de sex *de calitate*, din păcate, sunt mai degrabă vreo zece ani. Ryan nu a fost tocmai pasional spre sfârșitul relației noastre.

Chelnerul foarte chipeș (și foarte tânăr) s-a întors la masa noastră.

- Vă mai pot aduce ceva, doamnelor?

Când a vorbit, m-a privit direct. N-oi fi eu la curent cu felul în care se desfășoară întâlnirile, dar aș fi putut să jur că flirta.

— Un desert? Ceva dulce, poate?

Chiar este adorabil.

— Ăăă... sunt destul de plină, de fapt, dar îți mulțumesc.

— Fac eu cinste. Nu vă pot tenta măcar puțin? Lăsați-mă să vă surprind. Nu se știe niciodată. Uneori, o mică îmbucătură este tot ce ai nevoie pentru a-ți stârni apetitul.

I-am privit antebrațele – bine reliefate și tatuatate.
Poți să mai spui asta o dată.

— Hm... sigur. L-aș putea lua la pachet pentru Ryan, am răspuns.

Zâmbetul chelnerului a dispărut înainte să plece de la masa noastră.

— De ce naiba ai făcut asta? m-a certat Eve.

— Ce anume?

— Să-i menționezi unui tip care se dă la tine numele altui bărbat.

— Mă refeream la Ryan, fiul meu – s-ar putea să vină acasă de la facultate în acest weekend – nu la nemernicul de fostul meu soț.

— Eu știu asta. Dar chelnerul ăsta sexy nu știe.

— Și? Doar nu crezi pe bune că mă voi cupla cu un băiat de 20 de ani, nu?

— De ce nu? Nu trebuie să te căsătorești cu el. Trebuie doar să începi să ieși din nou, Val.

— Ies din nou. Doar că încă nu am întâlnit pe nimeni potrivit.

Expresia de pe fața lui Eve îmi spunea „pe naiba!” și avea dreptate. De la divorțul meu, nici măcar nu încercasem să cunosc pe cineva. Sincer, mă îngrozea gândul acesta. Ultima întâlnire pe care o avusesem fusese în clasa a VIII-a, când Jimmy Marcum mă însoțise la balul

de absolvire a școlii. Fostul meu soț, Ryan, și cu mine fuseserăm împreună încă din liceu.

— Am emoții în legătură cu întâlnirile, am continuat eu. Nu am fost niciodată la o întâlnire cu adevărat. Mi-am luat șervețelul din poală, simțind că-mi vine un strănut. *Hapciu!*

— Sănătate.

S-a aplecat înainte și și-a pus mâna peste a mea.

— Știu, dragă. Dar cu cât aștepți mai mult, cu atât devine mai dificil. Analizezi prea mult lucrurile.

Am achitat nota de plată și ne-am îndreptat spre mașinile noastre braț la braț. Când am ajuns la Volkswagen-ul meu Routan, Eve a clătinat din cap.

— Trebuie să-ți iei altă mașină.

— Ce? De ce?

SUV-ul meu argintiu era într-o stare excelentă.

— Volkswagen-urile sunt mișto, i-am zis.

— Da. Cel pe care îl conducea fratele mai mare al Larei Meyer în liceu era cool. Ți-ar trebui o dubiță hippie sau o broscuță decapotabilă, poate. Chestia asta... este un monovolum. Arată de parcă ai conduce o mașină plină de copii pentru a-i duce la antrenamentul de fotbal înainte de a te duce acasă să-i pregătești soțului tău cina.

— Exact pentru asta am folosit-o.

— Pentru asta *o foloseai*. Ai chestia asta de zece ani. Fiul tău a început să-și conducă propria mașină acum aproape trei ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu cred că mai ai nevoie de monovolum pentru a-l duce la antrenament.

— Mă rog. E doar o mașină.

— Vrei să mergem la un film mâine?

— Sincer, nu pot. Am un grup de studiu. În curând vom avea un test.

— Ne vedem sâmbăta viitoare, atunci? Am mijit ochii. Atunci, vii la grătarul nostru de Ziua Eroilor.

— Uau, este deja sfârșitul lunii mai? Cred că agenda mea este plină până în iunie.

Eve m-a sărutat pe obraz:

— Isteața planetei!

S-a îndreptat spre mașina ei, care era parcată la câteva locuri distanță, și mi-a strigat peste umăr în timp ce-și debloca BMW-ul:

— Apropo, i-am notat chelnerului sexy numărul tău de telefon pe spatele notei de plată. Noapte bună, Valentina. Distracție plăcută!

Dacă era să mă iau după zâmbetul pe care îl schițase când a trecut pe lângă mine și după modul în care mi-a făcut cu mâna, nu aveam nici cea mai vagă idee dacă glumea sau vorbea serios.

Isuse, speram că glumește.

A doua zi dimineață, când mi-am pornit telefonul, aveam două apeluri pierdute de la un număr necunoscut și un mesaj de la Mark.

Mark: Mâncare chinezească sau italiană în seara asta?

Era rândul lui Mark să găzduiască grupul nostru de studiu de sâmbătă seara, iar gazda oferea cina. Locuia în Edgewater, ca și mine. Desiree și Allison, celelalte două din grupul nostru de patru persoane, locuiau de cealaltă parte a râului, în Manhattan.

Valentina: Știi că numele meu de fată este Di Giovanni, nu? Niciodată nu voi alege moo shu în locul chifteluțelor. ☺

Mark: Di Giovanni, zici? E mult mai sexy decât Davis. Ar trebui să-l folosești. Ți se potrivește mai bine. Atunci, mâncare italiană să fie. Ne vedem la cinci.

Chiar era un tip de treabă. Să trecem de la prietenie la ceva mai mult nu ar fi fost prea dificil. Aveam multe în comun – amândoi eram divorțați, aveam copii cam de aceeași vârstă și ne hotărâserăm să ne schimbăm cariera târziu pentru a deveni profesori. Dar eu nu-l vedeam în acea lumină. Nu că aș fi depus vreun efort să încerc, chiar dacă eram destul de sigură că el mă vedea în acel fel. Până și Eve era convinsă de asta.

Mi-a sunat telefonul în timp ce îmi turnam cafeaua de dimineață. *Apelant necunoscut.* Hmm... al treilea de aseară. Am ignorat apelul și i-am trimis un mesaj lui Eve.

Valentina: Chiar i-ai dat numărul meu de telefon chelnerului de aseară?

Mi-a răspuns când îmi terminam prima doză de cofeină.

Eve: Nu, dar s-ar putea să fi dat din greșeală numărul tău de telefon altcuiva.

Valentina: Din greșeală? Cum dai din greșeală numărul de telefon cuiva?

Eve: Promite-mi că nu te vei supăra.

Am apăsat pe *Apelează* în loc să trimit un nou mesaj.

— Ce-ai făcut?

— Să începem cu ce *nu am făcut.*

— Bine...

— Nu i-am dat numărul tău de telefon chelnerului acela.

— Deja mi-ai spus asta.

— Știu. Dar aş fi putut s-o fac și vreau să mă asigur că știi că nu aş da niciodată numărul tău de telefon *intenționat*.

Eve părea îngrijorată și părea că vrea să-mi spună ceva, deci era clar că nu era ceva lipsit de importanță.

— Ce ai făcut?

— Am pus din greșeală numărul tău de telefon pe Match.com.

— CE AI FĂCUT?

— Nu am vrut să-l fac public. Am crezut că este privat, dar setarea era greșită. Verde înseamnă „Start”. Roșu înseamnă „Stop”. Cine naiba face un site în care butonul roșu înseamnă „Da”?

— Ce vrei să spui? Nici măcar nu am un cont pe Match.com.

— Ăăă... acum ai.

Am simțit că mi se strânge stomacul.

— Te rog, spune-mi că nu ai făcut asta.

— Nu..., a făcut o pauză și, preț de o secundă, am simțit o mică ușurare. Apoi a continuat: *Nu am vrut... să o fac.*

— Ce-ai făcut?

— Te-am înscris pentru deschiderea unui cont pe Match.com aseară, când am ajuns acasă. Am configurat totul, dar nu intenționez ca acesta să fie public. Cel puțin, nu imediat. M-am gândit că, dacă l-aș configura și ți-aș simplifica munca, poate ai fi dispusă să încerci. Aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta la grătar.

— Voiai să fie privat. Adică nu este privat?

— Asta nu este partea cea mai rea.

— Ce ar putea fi mai rău?

— Crezând că a fost setat pe privat, am configurat contul cu un status în glumă ca să ți-l arăt.

Of, Doamne. Am alergat la laptop și l-am deschis.

— Ce scrie acolo?

— Relaxează-te. Acum este închis. L-am închis în mai puțin de o oră. Dar nu înainte de a atrage multă atenție. Mi-am dat seama de ceea ce se întâmplase când e-mailul pe care l-am configurat pentru a-l folosi cu contul a început să trimită notificări din două în două minute.

— Ce scria? am țipat.

— Scria: „Mamă divorțată, în vârstă de 37 de ani, caută o partidă de sex fără implicații pentru a se pregăti să iasă din nou la întâlniri.”

— Te rog, spune-mi că glumești.

— Mi-aș dori să pot spune asta.

O săptămână mai târziu, telefonul meu părea să se fi liniștit. Într-o seară, pe când stăteam pe canapea cu un pahar de vin în mână, mi-am făcut chiar curaj să mă uit la pagina pe care mi-o configurase Eve.

Ceva ce ți-ai dorit întotdeauna să faci: Să merg în Italia.

Culoarea preferată: Roz aprins. Nu roz-vată de zahăr sau roz-înghețată de căpșuni. Fucsia. Cu cât mai îndrăzneț, cu atât mai bine.

Am sorbit din vin și am zâmbit. Asta era ceva ce aș fi spus și eu. Eve făcuse o treabă bună în locul meu.

Citatul preferat: Una cena senza vino è come un giorno senza sole.

Am zâmbit larg. Chiar îl scrisese corect. *O masă fără vin este ca o zi fără soare.* Era citatul preferat al tatălui meu. Când a murit, am comandat două pancarte din lemn personalizate cu citatul acela – una pentru bucătăria mea și una pentru cea a mamei.